

Det var lidt trist, at hr. Jan Petersens flotte, holdningsprægede oplæg blev mødt af så mange eksempler på den lille politik i de korte bemærkninger.

Hr. Thor Pedersen holdt også et holdningspræget indlæg. Det var præget af en lang række holdninger, som jeg er dybt uenig i. Det var også præget af en række vrangforestillinger om holdningerne hos den regering, jeg er medlem af. Hr. Thor Pedersen havde en række bemærkninger om, hvad han mente var regeringens tilgang til markedsøkonomien, holdningen til virksomhederne, som i et og alt bygger på en misforståelse eller – hvad der selvfølgelig ville være endnu mere beklageligt – et ønske om at vildlede offentligheden.

Jeg kan ikke med min bedste vilje forstå, hvordan det kan være muligt at fremstille denne regering og dens politik som erhvervsfjendtlig. Jeg tror, at hvis man trækker hver enkelt erhvervsdrivende i dette land ind i sit lønkammer og spørger hende eller ham: »Kan du helt ærligt huske en periode, hvor det har været mere givende at drive erhvervsvirksomhed end i årene 1993-1999?«, så skal man hen til meget gamle folk på egnen for at finde nogen, der rigtig kan huske det.

Men det kunne jo selvfølgelig have været endnu bedre, det er klart. Det kan altid blive endnu bedre.

Jeg må sige, at der også i dag fra Venstres og andre borgerlige debatdeltageres side er begået proportionsforvrængning i meget, meget svær grad, når man taler om de store byrder, regeringen lægger på erhvervslivets ryg. Nu kan man jo ikke vise plancher heroppefra, men det er interessant, hvis man ser årene fra 1993 og frem til 2000: Hvad regner vi med, at de aftaler i lønstigning, eller hvad har de aftalt år for år? Hvordan påvirker valutakurssvingningerne ude i verden omkostningerne, og hvad har regeringen påført erhvervene af byrder? Ja, så ser man nogle rimelig pæne høje søjler over, hvad de har aftalt, man skulle have i forbedringer.

Vi synes måske også nogle gange, det har været sådan lige på grænsen af det forsvarlige, men det er jo parternes ansvar.

Man ser nogle udsving op og ned, som skyldes valutakurserne, som også kan være betragtelige, og som vi jo ikke har herredømme over, og så ser man nogle meget, meget, meget, meget små plusser og minusser, som skyldes de politiske beslutninger. Det er jo alligevel utroligt, at man kan bruge så meget af sin tid her i

Folketinget på at diskutere det, der næsten ikke kan ses med det blotte øje i forhold til det, der virkelig betyder noget for erhvervenes omkostningsniveau.

Så kan jeg ikke lade være med at gentage, hvad jeg tror jeg har sagt hvert eneste år, at jeg tror, at når det kommer til stykket, er det, der betyder noget for virksomhederne: Er der orden i økonomien, er der afsætningsmuligheder, er der et marked, er der ro om omkostningerne, er der ro om renten? Og det er jo præcis det, der har været i helt usædvanlig grad i det meste af den periode, hvor vi har haft ansvaret for den økonomiske politik.

Hr. Thor Pedersen var også inde på de betragtelige besparelser, Venstre mener der er ved større udbud i licitation. Jeg kan ikke frigøre mig fra, at det er blevet sådan en trylleformular for Venstre, der skal forklare alle de huller, man laver i luften, når man skal forklare, hvor pengene skal komme fra. Når man ikke vil udskrive skatter, når man ikke vil anvise konkrete besparelser, som nogle ude i landskabet kunne opleve som ubehagelige nedskæringer, så bliver man jo nødt til at postulere, at der findes en trylleformular, at regeringen igennem 7 år har siddet og ikke prøvet at skubbe på for en rationalisering og en fornuftig drift i vores offentlige sektor. Det har vi gjort, derfor er der ikke meget at komme efter.

Og til hele diskussionen, altså denne groteske påstand om, at man kan spare en 30-40 mia. kr. årligt ved større udbud, er jo at sige: Prøv lige at tænke den påstand igennem et øjeblik. Der kan vel nøgternt set, hvis man udbyder alt bortset fra militæret og politiet og centraladministrationen, udbydes – og det er alt, alt, alt offentlig service – udbydes en 220 mia. kr. teoretisk set. Og det skulle man så gøre, og så skulle man forvente, at de meget, meget små områder, hvor man har nogle erfaringer, og som jo er dem, man har udbudt, fordi man vidste, det var dér, man kunne få de største besparelser, at man skulle score endnu større procentvise gevinster på hele området, end man har scoret på nogle meget, meget begrænsede områder.

Sandheden er jo, at det er der overhovedet ikke nogen form for sagligt belæg for; der eksisterer ikke et privat marked, der hverken i løbet af 1 år, 5 år eller 10 år ville være i stand til at overtage alle de opgaver, selv om man politisk ønskede det. Derfor er alt det dér grå teori og en undvigemanøvre i forhold til at ville diskutere reelle prioriteringer i dansk politik.